

[Skovmand.]

ning nu, fordi de venter at få bedre betingelser på et senere tidspunkt. Denne mulighed foreligger naturligvis, men jeg vil tro, den er mere teoretisk end virkelig sandsynlig. Den vietnamesiske befolkning har lidt så forfærdeligt under krigen, at man såvel i den nordvietnamesiske regering som i den nationale befrielsesfront har stærke be-
væggrunde til at få sluttet krigen så hurtigt som muligt.

Over for USA vil en dansk anerkendelse af Nordvietnam, så vidt jeg kan se, kun kunne have en gavnlig virkning. Den amerikanske regering er udsat for et voldsomt pres fra den sydvietnamesiske regering og ledende militære kredse i USA, som kun vil gå med til at afslutte krigen på betingelser, der er uantagelige for nordvietnameserne og den nationale befrielsesfront. Vi har netop i dag fået at vide, at amerikanerne som følge af pres fra disse kredse kun vil trække 25.000 soldater tilbage fra Vietnam.

Hvis et allieret land som Danmark nu anerkender Nordvietnam, vil det virke som en advarsel, der samtidig støtter de kræfter i den amerikanske regering, som alvorligt arbejder på at få sluttet fred i Vietnam. Det er værd at huske, at der endnu er gået så kort tid efter det amerikanske præsident-skifte, at den nuværende præsident, Richard Nixon, ikke kan siges at være ansvarlig for Vietnamkrigen. En dansk anerkendelse nu af Nordvietnam vil derfor ikke skade præsident Nixons muligheder, men kun skade hans forgænger, Lyndon B. Johnson. Om nogle måneder vil situationen måske se helt anderledes ud, derfor bør vi efter min opfattelse udnytte de muligheder, der foreligger, og allerede i dag stemme for Nordvietnams anerkendelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gert Petersen): Jeg vil først takke de partier, som har givet tilslutning til socialistisk folkepartis forslag om optagelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Jeg er naturligvis især tilfreds med og lykkelig over, at socialdemokratiet som det største danske parti har givet tilslutning til forslaget. Hermed skal ikke siges noget som helst nedsettende om de andre, der har givet tilslutning, ej heller om hr. Skovmand, hvem

jeg skal komme tilbage til om et øjeblik, og naturligvis ikke om hr. Sigsgaard, hvis indlæg jeg i alt væsentligt var ganske enig med ham i; men det har jo ikke den samme nyhedens interesse, at venstresocialisterne har taget dette standpunkt, som at socialdemokratiet har taget det.

Jeg synes, det er godt, at der er sket denne udvikling, og jeg er ikke helt så pessimistisk som hr. Sigsgaard med hensyn til, hvordan man set ud fra et standpunkt, der ønsker frihed og fred for Vietnams folk med de amerikanske tropper ude af landet, vil bedømme afstemningen her i folketinget; det skal jeg ligeledes komme tilbage til.

Men med udgangspunkt i noget, hr. Skovmand sagde, og som har relation netop til den debat, vi havde her i januar 1967, da socialistisk folkeparti for første gang kom med et forslag om anerkendelse af Nordvietnam, må jeg lige gøre nogle bemærkninger.

Hr. Skovmand mente, at der var noget principielt aldeles afgørende nyt i den flertalsopfattelse, der er kommet til udtryk i betænkningen, hvori det siges, at man er enig i, at Nordvietnam opfylder de i folkeretten i almindelighed stillede betingelser for, at et land bør anerkendes, men at man af hensyn til fredsforhandlingerne — jeg skal komme tilbage til formuleringen — ikke finder tidspunktet passende nu. Hr. Sigsgaard var inde på dette med at gøre politiske kriterier afgørende og sætte dem ved siden af det faktiske kriterium, men hr. Sigsgaard havde ikke helt ret i, at det var så nyt i dansk politik. Det er faktisk det samme argument, som den daværende statsminister, hr. J. O. Krag, kom med i januar 1967, da han på regeringens vegne afviste en anerkendelse af Nordvietnam, som vi havde foreslået. Han sagde, at man ikke måtte forveksle rettligheden til at anerkende et land — og den indtrådte, når der var tale om, at den pågældende regering havde den faktiske magt i landet — med en pligt til at anerkende det pågældende land; han mente, at denne pligt måtte indgå i en afvejning, hvor også andre faktorer var med, her først og fremmest hensynet til freden, og jeg ved ganske bestemt, at hr. J. O. Krag dengang også talte om de kommende fredsforhandlingerne.